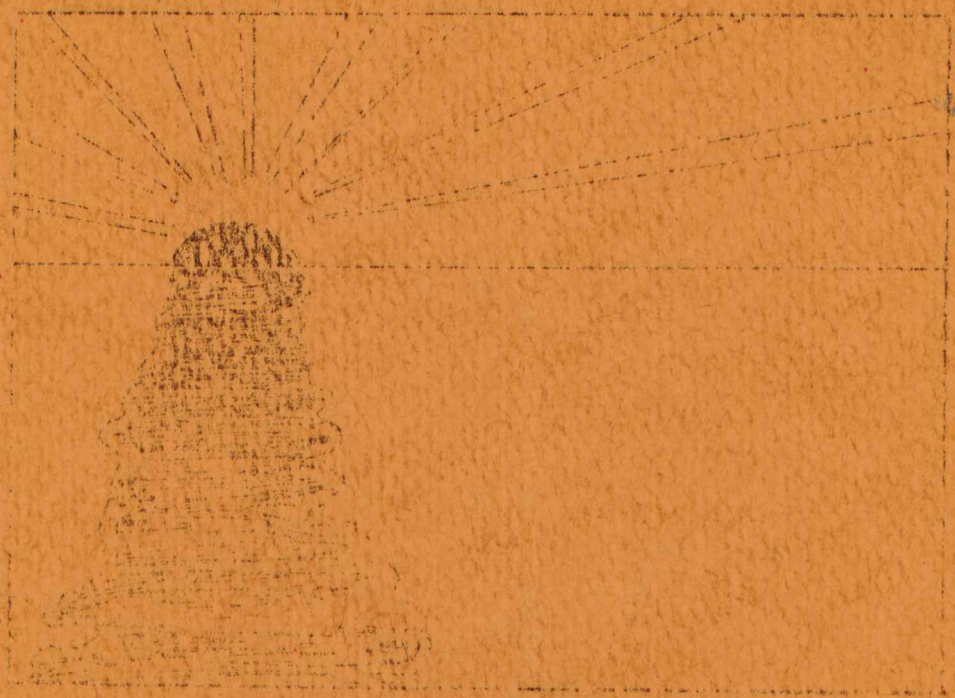

1926

MERKLEUR

N.º 100

AR EESTI
RAHVUS-
RAAMATUKOOL

MERKULUR

Sf. 10807

...o I (II). Pärnus, 6 nov. 1926. Vaastakäik.

O/ü "Kiir-e" asutamine ja tegevus.

O/ü "Kiir" asutati 18. novembril 1922. a. Pärnu linna ühiskaubanduskooli õppurite poolt. Pärnu linna ühiskaubanduskool suluti. Tema asemele astus Pärnu maakonna kaubanduskool. O/ü "Kiir" ei sulgunud kooliga seltsis oma tegevust, vaid ta nimi tõusis ka uue kooli õppurite seas ellu.

18. novembril 1922. a. peeti kooli ruumes asutajate koosolek. Koosoleku juhataja oli J. Siig. Opetaja J. Mühlbach andis õpilastele ühingu nimestiku, mis koosnes kuuest nimest: 1) Vilge, 2) Teht, 3) Idu, 4) Noorus, 5) Koit, 6) Kiir. Hääletusel võeti vastu "Kiir". Asutajateks liikmeteks valiti: õpetaja J. Mühlbach, H. Kornfeldt, J. Naisson, A. Naisson. Esimeheks jäi Naisson, laekhooldjaks J. Siig ja kirjatoimetajaks H. Kornfeldt. O/ü "Kiir" korraldas tantsuühituid, jalgpalli võistlusi, korvpalli harjutusi ja harjutusi teistel spordil aladel.

12. jaanuaril 1923. a. pandi uus ajakirja "Merkuur" nimega "Merkuur" is" välja avaldada järgmise sisulisi töid: 1) kaubandusert, 2) raamatust ja keemiast, 3) vabad tööd, 4) sport, 5) päevasündmused koolis, 6) uudised teistest koolidest, 7) vaieldused, 8) keerulised küsimused ja ülesanded, 9) kirjavahetus, 10) kuulutused

"Merkuur'i" toimkond valiti viieliikmeline. Esimene toimkond koosnes: Salme Kornfeldt, Helmi Kornfeldt, A. Preis, J. Naisson ja õpetaja H. Stamm. Töötati edukaalt 1926. a. suurendati toimkonda 10 liikme peale. 1926. a. suurendati toimkonda 10 liikme peale.

1924. a. tekkis O/ü "Kiire" juhatusel mõte sulguda "Merkuur'i" ja anda välja tööde-albumi. Albumi võisid emendada ainult kaastöölised. Valiti kolmeliikmeline komisjon, kes pidi korraldama albumi väljaandmist, kuid komisjon ei töötanud tagajärgedega ja "Merkuur" leidis uuesti tähelepanu. "Kiir'e" poolt lootati laiialt õppurite seas mitmed karskuse sisulised raamatud. Korraldati jalgpalli võistlused P. L. Ühisgümnaasiumiga. Awati lugemislaud (lugila), kus võivad käia ainult O/ü "Kiir'e" liikmed lugemas ajalehti ja ajakirju.

1925. a. korraldas "Kiir'e" juhatus tantsukursused ja karskuse eksamid. Eksamist osawõtjaid oli 14 meesõpilast. Korraldati omawahelisi kooswiibimisi tänavu sügisel. Korraldati kergejõustiku võistlused.

1926. a. juhatusesse: H. Treiel, Th. Rähn, R. Harjaks, M. Saar ja N. Karolin. Neist esimees Treiel, laekur Karolin, kirjatoimetaja Rähn.

1926. a. "Merkuur'i" toimkond: K. Heinluht, Art. Tomson, S. Kuningas, N. Wiik, E. Tölp, A. Tomast, Er. Petschack, A. Puusepp, W. Wõigemast ja E. Lublu.

Karl.

VALGE SÜSI.

Praegusel ajal, kus maailma parimaks energia allikaks on "must süsi", on ka arusaadav, et valge süsi oma vähesuse tõttu ja kaugel olles suurtest tööstuse keskpunktidest, on kõrvaltähtsusega ja alles tänapäev sellepärast ka kasutamata seisab. Et aga "must süsi" selle suurejoonelise tarvitamise puhul ajajooksul lõpeb, on arusaadav, sest aastane söetarvitus kogu maailmal on praegu ligikaudu 2/3 miljardi tonni, kuna tööstuse kasvamisega see ühtlasi kasvab, olgugi, et

... ja seibud "valgesõe" juba paljudes riikides, nagu Ameerika-ühiskond, Soomes, Norras ja Rootsis, õige suureks energia allikaks on kujunenud "Valgesõe" suurema kasutamise tõttu on nafta saadused metsad ja inimlihaste jõud oma tähtsuse suuremalt jaolt kaotanud. See puhul näib nii, et "valgesõe" oma vähenemise tõttu jääks tulewiku ainsamaks inimkonna energia allikaks. Kuid kas see üksinda suudab rahuldada suurenewat energia tarwidust? On selgunud, et see on võimata, kui suur ka maailma weejõud poleks, suudab ta ikkagi rahuldada ainult ühe kolmandiku praeguse inimkonna energia tarwidusest.

Tänapäew kasutatakse weejõudu suuremalt jaolt elektrinäol, sest weejõud asub kaugel tööstusraioonest - mägedes ja metsades "Walgesõe" energia kättesaamiseks ehitatakse koskile weeturid, mis endi liikumisega elektridünamomasinad käima panewad, kust ta peenikeste traatide kaudu väga kaugetes maadesse edasi kantakse, ja kõik see sünnib õige wähese energia kulutusega. Eriti Ameerikas ja Euroopas leidub õige rohkesti niisuguseid ärakasutatud "walgesõe" asukohti, kus seda kõrgepinge woolu walgustus ja liikumisenergiaks läkitatakse. Kohale jõudnud kõrgepinge wool muudetakse nõrgapingeliseks tugewwooluks.

Meie wäike kodumaa on ka kaunis rikas "walgesõe" poolest, olgugi et kõige suurem kosk, Narwa, alles kasutamata seisab. Selle asemel on Eestis tarwitusele wõetud turwas Eesti "Mustast sõest" - turbast walmistab elektri-energiat kogu Eesti tööstuse ettevõtted, nii ka suurim Elektri jaam Ellamaa. Eesti "Walgesõe" tagawara arwatakse olewat 120 tuhat hobuse jõudu, kuna Narwa kosk üksi 90 tuhat hobuse jõudu anda wõiks, sel puhul jätkuks sellest energiast kogu Eesti tööstuse ja raudtee elektrienergiaga varustamiseks kuigi energia tarwe tulewikus kasvab. Sellest hulgast "Walgesõe" hulgast kasutatakse praegusel ajal ainult osa ära, kuna täielik kasutus tulewiku ülesanne on. Helweetsial, Skandinaawia riikel ja Soomes on suurel hulgal "Walget sütt

Kuid selle pääle waatamata ei suuda weejõu energia täieliku ärakasutamise puhul kogu inimkonna energia tarwet rahuldada ja seega "Musta sõe" asemele astuda. Kuid headus on jõudnud weel kaugemale, leidub weel päikesest, tuulest, tõesu ja mõõna ja aine enese energia, olgugi et meie neid weel ei oska tarwitada, kuid oleme

kindlad usus, et tulowiku inimesed käed sirutawad ka muude energia allikate järgi.

Dollar.

KUI WAIM PEALE EI TULNUD.

Andres Klõmm oli nagu iga teine ja kolmas õpilane. "Wedas"end"keskelt läbi" ning õppis sama palju, kui tingimata tarwis oli. Ning ka kirjatöodes, neis paljude "Egiptuse nuhtlusis", oli ta kaunis osaw, sest alati oli tal ajusopis midagi tagawaraks, ammu walminud ning tallele pandud, oodates waid ilmutamise silmapilku. Kuid oli ka aegu, kus wõis Andreski kratsida kuklatagust, sügada jalasäärt wõi jooksta peaga wastu puud, midagi kätte saamata. Siis ei aidanud ka südaõine waikne tund, mida arwatakse nii tähtsaks teguriks waimutööde juures, waid tulid jätta kõik ilmalapse aju kurnawad mõtted. Siiski, wiimaseid juhuseid tuli Andréssel wõrdlemisi harwa ette.

Täna küll polnud reedene ega kolmasteistkümnes kuupäew, samuti polnud Andres pahema jalaga woodist wälja astunud, aga siiski tuli midagi, mis wõttis ta higistama. Oli wiimne tund ning ta lootis kõik endist wiisi minewat. Siis aga lõi wäik sisse, - anti kirjatöö, ning just niisugusel silmapilgul, kus Andres tõesti midagi teha ei osanud. Esiteks läks ta näost siniseks kui "ehwti" kaan, siis walgeks kui supitirin Abrase wandeaknal ning wajus lõpuks kokku kui tühi pall. Kuid saatus ei lase endaga mängida, ammugi weel kooliõpetaja. Nii pidi ka Andres talle alluma ning waimu waewamisele asuma. Tagajärjed poole tunni pärast olid otse üllatawad: kolm poognat paberit ning pool wõlku täis kõiksugu mõttetuid sõnu, "intsiaale", karrikatuure ning "joonistusi", peeneks näritud pliiats "Kohinoor" ja tühi tindipott kui esmapäine kizik. Kui aga algas tööde järelwaatamine, waldas Andrest häbi ning hirm. Häameelega oleks ta pugunud naabri tasku saapa kontsa alla, tindipotti, et aga pääseda. Ford

vaataski õpetaja ta poole, siis aga kummardas Andres jälle end üle paberikahmaku ning kirjutas nii, et sullepea loogas ja sulg haremil kui harkader. Ise põmis: "Tul alles lõpetamata". Tunni lõpul ärkas ta kui warjusurmast, juba wõttis ta julgust ning tonkis naabrile pöidlaga küljekontide wahele, nii et see kau gemale nihkus aiatades, juba pani ta raamatud kokku ning puļastas sulle, keeras ka "käsikirjad" kokku purukasti wiskamiseks. Siis tuli aga hoop, mis lõi ta lõpulikult nassu. Nimelt teatas kooliõpetaja, et olgu järgmiseks tunniks igal töö walmis. Jälle wajus Andres kokku kui liigetega nuga. Alles tüki aja pärast märkas ta koju minna.

Ning siis algas suur enda waewamine. Kord wilksas üks ning teine hää mõte läbi ta päa, kord paistis üks ning teine pilk "waimu wäljawalamiseks" soodne, kuid siiski põlnud jõudnud õige tund. Kord wõttis ta hunniku puhast paberit ette ning algas kirjutamist mõte oli hää, sulg jooksis kui mööda klaasi. Sai täis lehekülg ning weerand teistki, siis lõppes aga "laulu lõng" ning Andres ei leidnud enam otsa. Paistis siis ki raske olewat suurtele poognatele kirjutada, nii otsis ta vähemaid, nii umbes paari ruuttollil suuruseid paberikilde ning algas uuesti. Kuid juba esimeste ridadega kadus waim, jätele jättes tühja kesta, mildest wõimata midagi wälja pigistada. Siis waldas teda mingi tuju. Ta ronis woodi alla, wist midagi otsida tahtes, kuid mitte leides tolmutas ta saäl ringi nagu igawene juhkam, sai wihaseks, haeras saapa ning saatis wastu seina. Ronis siis wälja, lükkas teki woodis hunnikusse ning heitis ise seliti otsa. Ei läbenud sealgi kaua olla, tormas puukuuri ning kukkus wihas puid lõhkuma, kuni peened pool sülda puid, kuuris wedelew wana kelk. Tuli jällegi tuppa ning keeras söömata magama.

Järgmise päewa õhtupoolel tegi ta weel umbes sar naseid harjutusi, kui siis nägi, et seegi ei aidanud. Istus, siis woodi weerele ning otsis lohutust kandli mængus. Hämamus sai pimeduseks, kuid Andres istus ikka week woodil ning näppis kandli keeli. Aga siis tuli peigmees, kui waras öösel, ning Andres sai täis waimu. Ruttas laua ääre, kahmas tüki paberit ning kirjutas siis woolasid sõnad, laused ning mõtted kui kraanist.

Täitus paber, samuti ka kätte saanud "Päevalehe" laiad ääred, kuni lõpp jutul. Kuid siis oli ka Andresest teine elu läbi käinud, käis toas ringi, laulis ning vilistas, jõi kõhu sooja vett (teed) täis ning heitis esimest korda üle hulga aja täielise rahu dustundega magama.

Ei kaugelgi.

"Ei kaugelgi oota mind õnn, ei kaugelgi naerata elu: "Küll olen õnne ma otsinud, küll rändanud kaugel maailmas, - ikka on viletsus, vaev ning oht mu elu teel. Rahu ei kusagilt leia ma enam, rõõm ei naerata vastu ei kusagilt. Kõik mu vaev ning töö on kaduvassamm, ma süüli ei tea kes? Tõesti ei tea! Ah, kui kusagilt leia leiaks!... Kus on see sadam, kuhu kinnitaksin ankru - ankru... Täna siin, toetudes puule, ainult mets tumealt mühab mu ümber - aga kus olen ma homme? Kui seda ka teaks!... Näe, seal taludes säravad tuled, - ah, kuid säravad... Neil toas kuusk, säravad küünlad, helgivad pühad tuled. Tuba neil soe, laual lõhnavad toidud... rõõmsad - ah nii rõõmsad... Millal saatsin mina nii pühi, kas olin ka rõõms? Ah... sünnib, kuid midagi mäletada!..."

Pikk, pikk mälestusrida veeres mööda ta silmi eest jõuluööl kohisevas metsas. Ta oli kui linnuke ilmaruumis - saatuse hoolel. Ta rahutu hing ikka kaugemale ning jättis kodumaa, rändas võõrasse ilma. Ta soovis leida, saadaks kaugelt võõrsilt kõik, mis elule ilus - kodumaa oli ta seda tagajärjeta otsinud. Raamatuid oli ta lugenud põnevaid lugusid, õnneotsijaist ning ikka enam ja enam leidis see mõtte temas aset: rännata ning leida. Rääkisid vanemad ning tuttavad: "Ei kaugelgi oota sind õnn, ei kaugelgi leia sa rahu!" Tihti palvetas pisarail ema ta saatuse eest, tihti noomis ta poega ettevaatusele. Kui rändasid vanemate viinud kõrguste poole. Jättis ta oma sündimiskoha, vanemate kalli kodu, ja sirutud küssil viima tervitusi tuleviki kõrgustele ruttas. Meel hoiatasid tuttavad: "Jaanu, juled ju alles veel... tuleteta meelde oma vanemate muret, tuleteta meelde... ema murelik nägu, tuleteta meelde neid pisaraid, mida valas

ta raskeil minuteil su pärast! Jää truiks oma kodule!" Siis naeris Jaanus: "mu süda on purustatud, on veel kui liikuv veretomp, mis iga löögiga vabadust ikkab, vabadust, mida siin pole. Siit olen teda otsinud asjata. Ei püsi enam... Ilm on suur ja temas leidub palju õnne. Ning sääl kaugel, vaimus nähtud kaugusel, peab ta ometi olema!" Ta läks. Suured lootused, mis pidid kord täide minema täitsid lõpmatuseni ta rinda... Ta reisis, nägi küll palju, mis ilmas juhtus, aga seda ta ometi ei näinud, mida ta otsis.. Siis arvas ta, et elu on ainult valu ning kannatus. Enam otsis ta endale raskusi, küll meeledi, küll kõgus neid ka tahtmata. Ja kui ta siis muud enam ei leidnud, jõudis ta otsusele: valu on see, mida endale olen otsinud.

Ta värises. Tuul keerutas ta halle habemejõhve, mütsi alt ulatuvad juuksesalgad ripnesid korratult õlgul, ning seljal. Üksäsilmi vahtis ta vilkuvaid tulesid ning kuulas, kuidas kõlasid majust jõululaulud. Siis kerkis pilt, kuidas ta jõulupuu all kingituste üle röömustas ja kuidas siis kõneles ema põnevaid jõulujutte. Poisike kuulas ja kuulas, vaatas emale suhu ning imestas, kui mõnussastä värisesid sõnad hualilt. Kui lõpetas ema jutu, palus poisike teist jälle alata. Väikene käharpeaga poisike oli tema olnud, tema, kes praegu metsas puule toetudes seda mäletab. Ta tundis et ta veel laps oli ning ta elas oma minevikus, unistades ning kurtes.

Isakodu haljail aasul jooksis ta mureta, hõiskas võidu lindudega, noppis lõhnavaid lilli, punudes neid ilusaks pärjaks. Jooksis jõekallastel, kus põlvini ulatas rohi, pildus kive vette, ning imestas, kui kenasti virvendasid rõngad, põimudes üksteisest mööda, kadudes kaugetele vulisevasse vette. "Kadusid kaugetele," lausus ta siis ning viskas uue kivi, mis samasuguseid meeldivaid rõngaid sünnitas. Kui päike loojenes ning wesi kui punetaw juga läbi niitude wulises, wöttis ta wene ning sõudis jõe. Sulpsatasid mõlad ning wulises wesi wene ees, ja poisike laulis õhtuwaikusel. Kuu ning tähed helkisid weepeeglis, lõpnata sügawus wirwendas ning ta unistas ja igatses selle sügawuse järgi. Kui küünlad jõulukusesel, nii särasid tähed. Jaanus tõstis silmad ning waatas talude poole. Siis laskis poisike end rinnuli wenepardale, si-

rutas käe wette ja sulistas. Ööpik hõiskas teise oks-
tes, ning kalad hüppasid lustilikult wees. Ja kõik
sellest ilust oli ta äärmuseni rõõmus ning lapselik
hing oli joobunud elust. Kui lendasid aastad, sai ta
wanemaks ning elu pööras teise roopasse. Tal tõusid
teistsugused aated ning igatsused kaugele ilma. Rahu-
tult tuksus hing ning wärises koguni süda, kui lausus
kaugele jõua!..... Ja kui siis ajaratas weres, ning
kaugele oli ta jõudnud, leidis ta siit hoopis wastandi,
mida ta warem uneski ei olnud näinud.

Olid ju jõudnud jällegi jõulupühad, aga Jaanusel
neid polnud. Kaugelt oli ta endale kõiki otsinud -
otsinud ka rõõmsaid pühi - kuid leidnud oli ta ainult
walu. Terwe eluaja oli ta otsinud, kuid mitte leid-
nud. Aga siiski ei kaotanud ta lootust waid kuragil
pidi ikkagi ta arwates olema see, mis ka temale oma-
ne. Aga nüüd kadus tal wiimne lootus ja ta leidis, õn-
ne ilmas polegi õnne, mis ka temale neeratab.

"Ei kaugelgi enam!....."

L. Murumagi.

UUES KORTERIS.

See oli aastat kaks - kolm tagasi, sügisel, õi-
gem suwel, kui ma linna asusin. Esiteks leidsin kor-
teri oma tädi ämmamamma, kangesti püha inimese juures
kes palus tihti minu, kui patuse inimese eest, sest
tema sahwtipurk kannatas jne. Oma pisikese kõwerjalg-
se mehe eest palus ta, wiibis teine nadikael tihti
poole ööni kõrtsis. Pääle selle oli ta juures weel
kolmas perekonna liige, wana halli-walge kirju isa-
ne kiis. Kas ämmamamma ka tema eest palus, ei tea,
ent arwan: ta tegi seda, kuna wiimane selle asemel,
et püüda häiri, wõoras tas turult ostetud suitsusin-
ki, mida mina, Jumal olgu tänatud, ei puutunud.

Nii siis, need olid mu korteriseltsilised. Kodus
neist wiibisid päewal, mitte just alati, ämmamamma
ja kiis, wahel ka mitte, kuna proua juba warakult
palwemaija "auras". Nii kestis see, kuni leidsin en-
dale weidi awarama korteri, mis küll pööraselt kau-

gel. Südalinnas t, aga non, nii punaks põlnud mind
loodud, et edaspidi veel väärt oleksin olnud sinna
õnnistatud õhkkonda jääma.

Asusin sinna. Oli hilissügis, kui kolisid. Tuul
kohises, päev ootas öhtut, lund sadas, sebatult vii-
maga tuli ta. Tuul kohises ja muutus maruks ning pu-
rustas nahksilla, millisest varem pidin tulema igal
hommikulüüle, et jõuda kooli. Nüüd olin aga koolima-
jaga üheloole jõe ja mul põlnud tähtsust, kas seda
silda üldse oli ehk ei. Kolimise hea kordamineku üle
võlgnesin tänu muidugi äärmiselt, sest tema ikka
va hea ja armas hing, palus seda õnne mulle. Aga ol-
gu kuidas oli, üks oli siiski kindel, ma olin uues
korteris.

Öhtul, kui astusin esimest korda üle tolle musta,
hästi pika ja madala kohaandama läve, avanes mu silm
mile ennenägemata vaatemäng. Kaks tüdrukutest, üks
vast kolmeaastasest, teine aga kuue-seitsme aastat-
ne, pidasid kibedasti rahuõda, millest materjali
produtseeris pildil aurav supipada. Sealt nad kahma-
sid seda hästi palavat, toiduks mitte kõlbavat üle-
jääki kulpidega, ikka kordamööda ja virutasid üksteise
sele näkku. Mind nähes jooksid mõlemad ära. Pärast
aga, aruseades, et ma sugugi inimsööja pole, alustasid
nad oma võitlust uuesti, milline lõppes suurema
võiduga, kes pähema patsist sikutades, lähinguväljalt
kõrvaldas. Kõiki seda nähes tõusid mul karvad pääs
püsti, see vähekenegi, mis klas s ivanema hiljutine
päevakäsk veel lubas.

(Järgneb.)

KURVAL TEEL.

Kevadine päike saatis esimesi kiiri üle õitsva loo-
duse, mähkis purpurpunasesse mantslisse mägede ja
puude latvu. Säält ronis ta pikkamööda alla maapea-
le nagu orav, kes kardab maas elavaid vaenlasi. Loo-
dus oli ilusamas ehtes. Inimesed ja loomad tundsid
rõõmu looduse ilust. Linnud saatsid rõõmulaule tae-
va poole. Töölised tõttasid kergel sammul aasale
tööle.

etsatibnikus, oja kaldal, istus wanaldane mees, sil-
mitsedes wee woogudesse, nagu näeks ta sääl õige hu-
vitavaid asju. Ta näost paistis kurbduse tunne. Ta tõr-
bas mantli, mis laokäl ümber õlgade, tugewamini enese-
le ümber. Mist oli tal külm siin wiludas õhus!
Talutüliid nooruseast mõtted ja pildid silmade ette, mis
paistsid nii ilusad ja lootusrikkad. Kuhu olid need ilu-
sad lootused jäänud, - kes oli need häwitanud? Kas mi-
na ise? Ei. Süüdi on wiin ja Mäe Jaan, kes mind kõrtsi
meelitasid, kus jõin päranduse ja muutusin kerjuseks.
Wiin - neetud wiin, neetud jook oled sina rahwa seas!
Sa maalisiid silmade ette silmakirjalise roosilise tule-
wiku, kuid pärast riisusid seda wäewõimuga, muutsid ter-
wise kiduraks ja jüuksed halliks. Suuremaks süüdla-
seks minu eluõnne häwinemisel olid ka sina Mäe Jaan.
Oleks ta praegu siin, maksaksin kätte. - jah! - maksak-
sin kätte raskete hoopidega ja sõnadega. Neetud olgu
inimesed, kes meelitavad teisi kõrtsi! - pomises wana-
mees üksinda. "Nüüd pole mul kohta, kus võiksin leida
aluelust. See mets on mulle koduks. Kuid siia ma ei jää!
Rändan võõrale maale, jätan wiina, hakk~~an~~ uuesti elama!
Ma ei taha surra, nii kui Mäe Jaan, metsatibnikusse."
Ta katsus tõusta, kuid ei jaksanud. Jõuetuna langes ta
kõlmale mullale. Palavate pisaratega niisutas ta mul-
lapende. Saatis paluvaid hüüdeid laiali, kuid ükski ei
kuulnud neid. Siin üksikus kohas lõpetas joodik oma
elu, mahajäetuna kõigist.

"Karl"

P. m. k. k. õp/ü. "Kiir'e" poolt korraldatud kergejõus-
tiku võistlused.

Pärnu maakonna Kaubanduskooli õ/ü "Kiir'e" poolt
korraldatud kergejõustiku võistluse tagajärg.

P. m. k. k. õ/ü "Kiir'e" juhatus korraldas 23. ja
24. septembril 1926. a S/S "Tervise" platsil kergejõus-
tiku võistlused. Võistluse alad olid: 1) 60 meetri
jooks, 2) kauguse hüpe, 3) kuuli tõuge, 4) 100 meetri
jooks, 5) ketta heide, 6) kõrguse hüpe, 7) 1500 meet-
ri jooks, 8) kolmik hüpe, 9) 200 meetri jooks, 10)

oda heide, II) vasära heide, I2) teivas hüpe.

23. sept. kell 4 p.l. algasid võistlused. Esiteks 60. meetri eeljooks. Teiseks: kuuli tõuge, 16nulik. Kohad saavutasid: I. Parm Aleksander (II-a kl.) 10,08 meetrit. II. Kosenkranius Johann (III kl.) 9,85 meetrit. III. Kütt Herbert (III kl.) 9,45 meetrit. Kolmandaks: kauguse hüpe. Kohad saavutasid: I. Matson Kirill (I kl.) 5,16 meetrit. Kosenkranius Johann (III kl.) 5,12 meetrit. III. Tomson Antemi (III kl.) 4,78 meetrit. Neljandaks: kettaheide. Kohad saavutasid: I. Matson Kirill (I kl.) 24,50 meetrit. II. Kosenkranius Johann (III kl.) 23,30 meetrit. III. Jaakson Paul (III-a kl.) 23,24 meetrit. Mõned osavõtjatest saavutasid suuremaid tagajärgi, kuid alaliste vigade tõttu kaotasid kohad.

Viiendaks: 1500. meetri jooks. Kohad saavutasid: I. Tõlp Elmar (III-a kl.) 5 min. 18 sek. II. Rähn Theodor (III-a kl.) 5 min. 20 sek. III Mets Viktor (III-a kl.) Sellega lõpetati võistlus esimesel päeval.

Teisel päeval andis juhatusse liige T. Rähn teada, et võistlused algavad täna kell 3,30 min. p. l.

Võistlejad kogusid kell 3,30 min. p. l. võistluse platsile, kuna vahekohtunid peale V. Petersoni eide munud. Arvati võistlust jätkata. Esiteks: 60. meetri lõpujooks. Kohad saavutasid I Heinluht Karl (III-kl.) 7,8 sek. II Rähn Theodor (III-a kl.) meeter eelmisest taga. III Tõlp Elmar (III-a kl.)

Teiseks: kõrgus hüpe. Kohad saavutasid: I Matson Kirill (I kl.) 1,40 meetrit. II Rähn Theodor (III-a kl.) 1,40 meetrit. III Tõlp Elmar (III-a kl.) 1,35 m.

Kolmandaks: 100 meetri jooks. Kohad saavutasid: I Rähn Theodor (III-a kl.) II Kosenkranius Johann (III kl.) III Heinluht Karl (III kl.)

Neljandaks: oda heide. Kohad saavutasid: Jensen Martin. (I kl.) 37,30 meetrit. II Tõlp Elmar (III-a kl.) 34,60 meetrit. III Matson Kirill (I kl.) 34,25 meetrit. Viiendaks: 200 meetri jooks. Kohad saavutasid: I Tõlp Elmar (III-a kl.) II Heinluht Karl (III kl.) III Suurevälja Jaan (II kl.)

Kuuendaks: kolmik hüpe. Kohad saavutasid: I Matson Kirill (I kl.) 10,57 meetrit. II Kosenkranius Johann (III-kl.) 9,49 meetrit. Seitsmendaks: vasära heide. Kohad saavutasid:

I Tõlp Elmar (III-a kl.) 20,35 meetrit. II Kosenkranius Johann (III kl.) 17,40 meetrit. III Rähn Theodor (III-a kl.) 16,90 meetrit.

ÜLESAN DED.

I

Värava maks .

Ühes linnas nõuti vana p ruugi järele kõikidelt võõrastelt, kes läbi linna väravate sisse või välja läksid, et nad pidid maksma igakord ühe marga.

Kord tuli keegi reisiija, läks läbi esimese värava linna ja maksis ühe marga. Poole omast rahast kulutas ta linnas ära ja läks nüüd, samast väravast välja, makstes jällegi üks mark. Kuid peagi tuli ta teisest linnaväravast sisse, maksis jällegi ühe marga. Kulutas jällegi linnas poole omast rahast. Tuli samast väravast välja, kust ta oli linna läinud, muidugi makstes jälle ühe marga. Seesama kordus kolmanda ja neljanda värava juures. Neljandast väravast välja tulles oli temal ainult veel üks mark raha. Kui palju oli alguses reisiijal raha?

Ida.

II

Kuuest üksteise kõrvalolevast nullide reast, peab kuus nulli nii alla kriipsutatama, et iga külje peale neli nulli jääb kriipsutamata.

0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0

Ida.

Paljudud Kaub. kobli õppeopaloograafil.

